

בש"פ 4166/16 - מדינת ישראל נגד ניהאז אבו רזק

בבית המשפט העליון

בש"פ 4166/16

לפני:
כבוד השופט ח' מלצר
מדינת ישראל

המבקשת:

נ ג ד

ניהאז אבו רזק

המשיב 3:

בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

א' בתמוז התשע"ו (07.07.16)

תאריך הישיבה:

עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המבקשת:

עו"ד ירון גיגי; עו"ד יעל קדם

בשם המשיב 3:

החלטה

1. לפני בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב 3, מכח סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) לתקופה של תשעים ימים, שימנו החל מתאריך 06.06.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 23930-12-14 המתנהל בבית-המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם מביניהם.

זה המקום לציין כי הבקשה שבפני נסובה, מלכתחילה, גם לעניינם של נאשמים אחרים בפרשה, אולם מאחר שהללו נתנו הסכמתם להארכת מעצרים - אני נדרש להכריע כאן בעניינו של המשיב 3 בלבד (להלן: המשיב).

להלן אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה.

עמוד 1

2. כתב האישום (לאחר שתוקן) מכיל שני אישומים, במסגרתן מיוחסות עבירות לשבעה נאשמים, שהמשיב ביניהם. האישום הרלבנטי למשיב הוא האישום הראשון בלבד (להלן: האישום הראשון), שפרטיו יובאו מיד בסמוך.
3. האישום הראשון מייחס למשיב את הרצח של אשתו - בוסנייה אבו גאנם ז"ל (להלן: המנוחה) בתאריך 25.10.2014. על פי הרקע המפורט בכתב האישום, המנוחה היתה נשואה בעבר לסאלח בן איברהים אבו גנאם, שהוא הנאשם 1 (להלן: סאלח), ונולד להם בן. לאחר גירושיה מסלאח - המנוחה נישאה למשיב וגידלה את הבן המשותף שלה ושל סלאח - יחד עם חמשת הילדים שנולדו לה מנישואיה למשיב.
4. מהעובדות המפורטות באישום הראשון עולה כי עובר לתאריך 25.10.2014, אחיו של סלאח, שהוא הנאשם 2 (להלן: שאקר), פנה אל המנוחה ואל המשיב מספר פעמים בדרישה למסור את הבן המשותף של המנוחה ושל סלאח - לידי משפחתו של סלאח, אך המנוחה סירבה לכך.
5. עוד נטען באישום הראשון, כי מספר חודשים לפני תאריך 25.10.2014 חלה הדרדרות ביחסיהם של המשיב והמנוחה, זאת, כך נטען, בעקבות חשדו של המשיב כי המנוחה אינה נאמנה לו, כמו גם נוכח אי שביעות רצונו מכך שהיא ניהלה אורח חיים עצמאי מדי לטעמו. נטען כי על רקע זה, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, התפתח ויכוח בין המשיב לבין המנוחה, שבמהלכו המשיב שבר את הטלפון הסלולארי של המנוחה. לפי הנטען באישום הראשון, כיומיים לפני תאריך 25.10.2014, במועד שגם הוא איננו ידוע במדויק למבקשת, המשיב איים על המנוחה כי "הוא לא צריך יותר מחמש דקות בשביל לרצוח אותה", ואמר לה שהמוות שלה קרוב (כך במקור; ראו: מב/א'3). לפי הנטען המשיב אף ניגש אל אמה של המנוחה ובפניה אמר כי יפגע במנוחה (תוך שהוא חוזר על דברים דומים לאלו שתוארו לעיל).
6. עוד נטען באישום הראשון, כי בהמשך לאמור לעיל, ועל רקע מספר תקריות בהן המשיב לא לקח חלק - גמלה בליבם של: המשיב, וסאלח, שאקר ואחיה למחצה של המנוחה, שהוא הנאשם 7 (להלן: הארבעה), החלטה להמית את המנוחה ולצורך זה הם קשרו קשר ביניהם (להלן: הקשר לביצוע הרצח). כן נטען כי למען קידום הקשר האמור הם הצטיידו באקדח ורכבו שצבעו לבן (להלן: האקדח ו-הרכב הלבן, בהתאמה).
7. באישום הראשון נטען עוד כי במועד נוסף, שאינו ידוע במדויק למבקשת, אך שהיה לאחר קשירת הקשר לביצוע הרצח ולפני תאריך 25.10.2014 - המשיב קשר קשר עם אחיו, שהוא הנאשם 4 (להלן: מוחמד) ועם קרוב משפחה אחר (להלן: הנאשם 5), כדי שיכינו למשיב אליבי שיקרי ויסייעו לו לבצע את הרצח (להלן: הקשר לבניית האליבי). במסגרת הקשר לבניית האליבי, כך נטען: המשיב, מוחמד והנאשם 5, החליטו כי הטלפון הסלולארי של המשיב ורכבו (להלן: הרכב של המשיב) ינועו במועד בו הרצח יצא לפועל - לעיר רמאללה, באופן שיחזה להראות כאילו המשיב עצמו נסע לרמאללה. כמו כן, לפי הנטען, המשיב, מוחמד והנאשם 5 תיאמו ביניהם גרסאות, אותן ימסרו במשטרה לאחר ביצוע הרצח.
8. לפי המפורט באישום הראשון, בתאריך 25.10.2014 המנוחה ביקשה מהמשיב שיתיר לה ללכת לחתונה שנערכה בעיר

רמלה (להלן: החתונה). לפי הנטען המשיב אסר על המנוחה ללכת לחתונה, אך היא המרתה את פיו והלכה לחתונה.

9. באישום הראשון נטען כי באותו תאריך, בסמוך לשעה 18:30, הגיעו המשיב, מוחמד והנאשם 5 ברכבו של המשיב לתחנת דלק שמחוץ למושב מצליח, במטרה לקדם את הקשר לבניית האליבי. בהמשך, באופן שאינו ידוע למבקשת - מוחמד והנאשם 5 דאגו שרכבו של המשיב ינוע לכיוון רמאללה, ואילו המשיב, כך נטען, נסע לעיר רמלה.

10. לפי האישום הראשון, בערך באותו זמן, ולאחר שהמנוחה יצאה מהחתונה, היא ואחותה (להלן: סמירה) הגיעו ברכב של המנוחה (להלן: רכבה של המנוחה), לבית החולים אסף הרופא, במטרה לבקר את בתה של סמירה - שילדה בבית חולים זה. בהמשך, לפי הנטען, בסביבות השעה 19:30, המנוחה וסמירה יצאו מבית החולים ונסעו ברכבה של המנוחה לבית הוריהן שבעיר רמלה (להלן: הבית).

11. על פי האישום הראשון בסביבות השעה 20:00, לאחר שהמנוחה התבקשה לאסוף את אחייניתה (להלן: ס') ולהסיעה לבית דודה, היא יצאה ברכבה מהבית והודיעה לס' שהיא בדרכה אליה. כשהגיעה המנוחה לחניית ביתה של ס' (להלן: החנייה), היא עצרה שם את רכבה והמתניה לס'. לפי האישום הראשון עם יציאתה של המנוחה מבית הוריה התבצע מעקב אחריה, ובסמוך לשעה 20:10, הגיעו הארבעה לחנייה, ועצרו מול רכבה של המנוחה. בשלב זה, נטען כי שאקר הוציא את פלג גופו העליון מחלון הרכב הלבן וירה במנוחה כדור או שניים. אז, לפי הנטען, נטל סאלח את האקדח, יצא מהרכב הלבן והתקדם לעבר המנוחה, וירה לעברה גם הוא מספר יריות מטווח קרוב. כן נטען כי לאחר שהקליעים ניפצו את חלון רכבה של המנוחה ופגעו בה - סאלח חזר לרכב הלבן והעביר את האקדח לשאקר, שירה מספר יריות נוספות לכיוון המנוחה, ופגע ברכבה (להלן: אירוע הירי). באישום הראשון נטען כי במהלך אירוע הירי נורו לפחות עשרה קליעים לעבר המנוחה, ותשעה קליעים לפחות פגעו בגופה. כתוצאה מכך הובלה המנוחה לבית החולים אסף הרופא, שם נקבע מותה. לאחר מכן, לפי הנטען באישום הראשון - בסביבות השעה 21:15, ובמסגרת הקשר לבניית האליבי, המשיב, מוחמד והנאשם 5 הגיעו לבית חולים אסף הרופא.

12. נוכח כל האמור לעיל יוחסו למשיב בכתב האישום העבירות הבאות: רצח (עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)); נשיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין); קשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין), ואיומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין).

הליכי המעצר

13. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בתאריך 11.12.2014 התקיים דיון, בגדרו, לבקשת הצדדים, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על דחיית מועד הדיון בבקשת המעצר לתאריך 25.12.2014. באותו מועד, מצא בית המשפט המחוזי הנכבד כי קיים 'ניצוץ ראייתי' בעניינו של המשיב ולפיכך נקבע שהמשיב יישאר במעצר עד להחלטה אחרת.

14. בתאריך 25.12.2014 הוחלט, בהסכמת הצדדים, כי הדיון בקיומן של ראיות לכאורה למעשים המיוחסים למשיב ידחה לתאריך 14.01.2015. במועד זה ביקש בא-כוחו של המשיב, בהסכמת המבקשת, כי הדיון ידחה בשנית, זאת מכיוון שלטענתו, ערב

הדין הגיעו אליו ראיות נוספות, אותן לא הספיק ללמוד. לפיכך, בית המשפט המחוזי הנכבד נעתר לבקשה ודחה את מועד הדין לתאריך 10.02.2015.

15. בגדרי הדין שנערך בתאריך 10.02.2015 שמע בית המשפט המחוזי הנכבד את טענות המבקשת בעניין קיומן של ראיות לכאורה, ונענה לבקשת בא-כוחו של המשיב לדחות את מועד שמיעת תשובתו בעניין הראיות לכאורה לתאריך 11.03.2015, וזאת מאחר שהוא טען כי טרם הועבר לו מלוא חומר החקירה בתיק. בתאריך 10.03.2015 הגיש בא-כוח המשיב בקשה שלישית לדחיית מועד הדין, אך בקשה זו נדחתה. במסגרת הדין שנערך בתאריך 11.03.2015 בא-כוחו של המשיב טען כי הוא איננו ערוך לדיון, מכיוון שלטענתו חלק מחומר החקירה התקבל במשרדו רק באותו יום. בתגובה בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הדין לתאריך 15.04.2015, וכן הטיל תשלום הוצאות על בא-כוחו של המשיב, נוכח הודעת המבקשת כי החומרים האמורים עמדו לרשות המשיב כבר מתאריך 22.02.2015.

16. לאחר שעין בחומר החקירה, במסגרת הדין שנערך בתאריך 15.04.2015 - בא-כוחו של המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וכן הסכים למעצרו של המשיב. לפיכך בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בית המשפט המחוזי הנכבד נעתר גם לבקשת בא-כוחו של המשיב וביטל את החיוב בהוצאות שהושטו עליו בדיון הקודם.

17. משלא נסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר הראשונים, נתבקשה הארכת מעצרו של המשיב. בתאריך 14.10.2015, הורה בית משפט זה (חברי, השופט נ' סולברג) על הארכת מעצרו של המשיב, בהסכמתו, לתקופה של תשעים יום או עד למתן פסק דינו בעניין, לפי המוקדם מביניהם. משלא נסתיים משפטו של המשיב גם במסגרת הארכת המעצר הראשונה - בית משפט זה (חברי, השופט י' דנציגר) הורה בתאריך 01.12.2015 בפעם השנייה על הארכת מעצרו של המשיב, בהסכמתו, לתקופה נוספת של תשעים יום, או עד למתן פסק דינו בעניין, לפי המוקדם.

18. בתאריך 03.03.2016, משחלפו 90 ימים ולא נסתיים משפטו של המשיב, הורה בית משפט זה (מפי חברי, השופט נ' הנדל) בפעם השלישית על הארכת מעצרו של המשיב, בהסכמתו, לתקופה נוספת של תשעים יום, או עד למתן פסק דין בעניין, לפי המוקדם מביניהם.

19. בתאריך 24.05.2016, משלא הסתיים משפטו של המשיב גם במסגרת הארכה האחרונה שניתנה למעצרו - המבקשת הגישה את הבקשה שבפני, לה לא לוותה הסכמתו של המשיב. לפיכך הועדתי דיון בבקשה לתאריך 29.05.2016. נוכח בקשת המשיב - מועד דיון זה נדחה לתאריך 07.07.2016, ומעצרו של המשיב הוארך, בהסכמתו, עד להכרעה בבקשה דנן.

נימוקי הבקשה והשתלשלות ההליכים בתיק העיקרי

20. המבקשת פירטה בבקשה ובנספחיה את השתלשלות ההליכים בתיק העיקרי. לפי המפורט, בתאריך 11.12.2014 בוצעה הקראה של כתב האישום למשיב. לאחר שההליכים נדחו מספר פעמים בשל טעמים שונים, ביניהם תיקון כתב האישום וקבלת חומרי חקירה - החלה בתאריך 25.06.15 שמיעת הראיות בתיק. ממועד זה ועד לתום תקופת הארכת המעצר הראשונה של המשיב, נערכו

11 ישיבות הוכחות והצדדים ניהלו במקביל הליכי גישור. במהלך תקופת ההארכה השנייה של מעצרו של המשיב מועדי הוכחות שהיו קבועים בתיק בוטלו מסיבות שונות שאין צורך לפרט כאן, מעבר לאמור בפסקה 21 שלהלן, ותהליכי הגישור הושעו. בתקופת ההארכה השלישית, עד להגשת הבקשה שבפני, התקיימה ישיבת הוכחות אחת בלבד, ונכון לעת הגשת הבקשה דן נקבעו חמישה מועדי הוכחות נוספים.

21. לטענת המבקשת, עד לתקופת ההארכה השנייה - ההליך העיקרי התנהל בקצב משביע רצון. לטענתה, ביטול מועדי ההוכחות והשהיית הליכי הגישור בתקופת הארכה השנייה נגרמו כתוצאה מהשעיית בא-כוחם של סאלח ושאקר מלשכת עורכי הדין, וכן עקב עיצומי הפרקליטים. המבקשת הדגישה כי בתקופת ההארכה השלישית התחדשה שמיעת ההוכחות בתיק, וכי נכון לעת הגשת הבקשה כבר התקיים דיון הוכחות אחד וקבועים, כאמור, חמישה מועדי דיון נוספים.

22. המבקשת טוענת עוד כי המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום מעידים על המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, וכי מסוכנותו זו עולה גם מעברו הפלילי של המשיב, הכולל תשע הרשעות, בין היתר במגוון של עבירות אלימות. נוכח נימוקיה הנ"ל המבקשת סבורה כי יש לקבל את בקשתה.

הדיון בבקשה

23. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 07.07.2016 חזרה המבקשת על טיעוניה בבקשה, והוסיפה כי מאז הגשת הבקשה דן התקיימה ישיבת הוכחות נוספת, כמו גם פגישת גישור.

24. בא-כוח המשיב טען מנגד כי יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר או לכל הפחות להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, זאת מטעמי הפליה, שכן נאשם אחר בפרשה, שיוחסה לו לחיצה על הדק האקדח - נתון במעצר באיזוק אלקטרוני, בעוד שלמשיב יוחסה, לגישתו, רק נוכחות ברכב הלבן. בא-כוחו של המשיב טען עוד כי דחיית בקשת המדינה מתבקשת גם מאחר שעברו הפלילי של המשיב התיישן זה מכבר, וגם בשים לב לעובדה שהמשיב מטופל בשישה ילדים קטינים, שהפכו יתומים מאם. בא-כוחו של המשיב טען עוד כי יש לבחון את הבקשה בהתחשב בחלוף הזמן ובזיקה לכך שהצפי לסיום המשפט, רחוק, לשיטתו.

דיון והכרעה

25. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טיעוני הצדדים - הגעתי למסקנה כי דין בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב - להתקבל. להלן אפרט בקצרה את נימוקי להחלטתי זו.

26. סעיף 62 לחוק המעצרים קובע כי בסמכותו של בית משפט זה לחרוג מהאמור בסעיף 61 לחוק המעצרים ולהורות על מעצרו של נאשם גם בחלוף תקופה של תשעה חודשים מיום מעצרו. על בית המשפט הדן בהארכת מעצר כאמור לעשות כן במקרים בהם נמצא כי באיזון בין חירותו של הנאשם לבין שיקולים אחרים התומכים בהותרתו במעצר - גוברים השיקולים האחרונים (ראו: בש"פ 6311/11 מדינת ישראל נ' אלקינייב (13.09.2011); בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2012); בש"פ

8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני (08.01.2014); בש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה (25.02.2016). במסגרת האיזון האמור בית המשפט ישקול, בין היתר, את השיקולים הבאים: חומרת העבירות המיוחסות לנאשם; המסוכנות הנשקפת מהנאשם; החשש שהנאשם ינסה לשבש הליכי משפט, וקצב התנהלות המשפט (ראו: בש"פ 179/10 מדינת ישראל נ' לייזרזון (17.01.2010); בש"פ 6687/10 מדינת ישראל נ' מוראדי (20.09.2013); בש"פ 5253/14 מדינת ישראל נ' פלוני (04.08.2014); בש"פ 2304/16 מדינת ישראל נ' פלוני (18.05.2016)). בנוגע לשיקול האחרון יצוין, כי ככל שההליך העיקרי מתארך הרבה מעבר לתשעה חודשים, כך נעה המטוטלת אל עבר זכותו של הנאשם לחירות (ראו: בש"פ 1240/07 מדינת ישראל נ' ריאן (21.02.2007); בש"פ 7691/12 מדינת ישראל נ' דלו (04.11.2012); בש"פ 148/15 מדינת ישראל נ' גבארין (19.04.2015)).

אנתח ואיישם את הרכיבים הרלבנטיים על ענייננו מיד בסמוך.

27. בנידון דידן, חומרתם של המעשים המיוחסים למשיב באישום הראשון, בגדרו מיוחס לו ביצוע פשע של רצח, תוך תכנון מוקדם ואגב ניסיון ליצירת אליבי מעושה - מדברת בעד עצמה. מהדברים נובעת גם מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים; והשוו: בש"פ 6240/13 מדינת ישראל נ' האדיה (16.09.2013); בש"פ 4398/16 שמעון סבח נ' מדינת ישראל (26.06.2016)), שהמשיב לא הצליח לפוגג בשלב זה.

28. לענין קצב התנהלות המשפט - אכן בתקופה מסוימת ההליך העיקרי בענייניו של המשיב התנהל (שלא באחריותו) באיטיות מרובה, ואף בתקופת האורכה האחרונה נראה כי התקדמות ההליך לא הניחה את הדעת. עם זאת, חלוף הזמן אינו מקהה כאן את חומרתן של העבירות המיוחסות למשיב ואת המסוכנות הנלמדת מהן. הנה כי כן, בנסיבות העניין - אין די בחלוף הזמן כדי להביא לשינוי בנקודת האיזון, באופן שיש בו כדי להטות את הכף לכיוון של בדיקת האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר (השוו: בש"פ 8022/05 מדינת ישראל נ' פלד (06.09.2005); בש"פ 3216/08 מדינת ישראל נ' טאייב (23.04.2008); בש"פ 7463/10 מדינת ישראל נ' ר.מ. (03.11.2010)).

29. לשם השלמת התמונה אציין כי לא מצאתי בנסיבות גם מקום לקבל את טענת ההפליה שהמשיב העלה. ככלל, אכן יש לנסות ולהקפיד על שוויון בהליכי המעצר של נאשמים שנטלו חלק דומה בביצוע עבירות (ראו: בש"פ 11136/03 מדינת ישראל נ' עופר איטח (25.12.2003) (להלן: עניין איטח)); בש"פ 9132/10 סעדון נ' מדינת ישראל (28.12.2010); בש"פ 4212/16 לוי נ' מדינת ישראל (30.06.2016) (להלן: עניין לוי)). יחד עם זאת, בפסיקה נקבע כי: "איש באישומו ייעצר", כלומר - ההכרעה הסופית לגבי מעצרו של נאשם תתקבל בהתאם לנסיבות האישיות ולעילות הספציפיות הנטענות כלפי אותו נאשם (ראו: עניין לוי, פסקה 22; והשוו: עניין איטח).

בנידון דידן בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי בענייניו של אותו נאשם, שהושם במעצר באיזוק אלקטרוני, ישנה חולשה ראייתית. לעומת זאת, המשיב דן לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה בעניינו. דומה כי די בהבדל זה שבין המשיב לבין הנאשם האחר הנזכר כדי להצדיק את השוני בתוצאה. לפיכך גם דינה של טענה זו - להידחות.

30. נוכח כל האמור לעיל - בקשת המדינה מתקבלת, ומעצרו של המשיב יוארך כמבוקש בתשעים ימים, שימנו החל מתאריך 06.06.2016, או עד למתן פסק דין בת-פ"ח 23930-12-14 המתנהל בבית-המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, י"ט בתמוז התשע"ו (25.7.2016).

ש ו פ ט
